

Publicerad 2007-12-25 20:49 av Lollan_

jag säger en sak;

LÄS!

och det där var liksom inte egoistiskt menat, absolut inte, men jag vill ha åsikter. Och den här historien, javisst, den handlar om kärlek. Men kanske inte den kärlek du tror. Det handlar om syskonkärlek.

* *

Regnsaga

Mörkret föll snabbare än regn numera. Kylan frös vatten till is fortare än solen hann värma upp något. Ihopkrupen vid en stenmur satt en flicka, med frysta tårar på kinderna och blå fingrar i de röda vantarna. Hon syntes inte bra i mörkret, för hon satt så gömd och gatlyktans sken nådde henne inte. Men hon ville inte heller att den skulle nå henne. Hon ville inte bli sedd. Aldrig mer igen ville hon bli sedd.

Snön föll långsamt från himlen. Den allra första snön. Två blå ögon såg upp mot natthimlen. Vad har jag gjort? Undrade hon tyst. Varför just mig?

Himlen svarade inte. Den fortsatte bara att vara tyst och mörk. Stjärnorna lyste svagt någonstans långt där uppe. Stjärnorna som brukade värma förut, men inte nu längre, för nu fanns det inget som kunde värma hennes svaga kropp. Hon skakade tyst och önskade sig inget mer än att hon skulle somna. Somna och aldrig mer vakna igen. För hon skulle aldrig kunna leva i den här kylan, aldrig. Det spelade ingen roll om hon hade legat hemma i sin säng med ett varmt duntäcke virat omkring sig, hon skulle fortfarande vara lika kall, frysa och skaka lika mycket, och det skulle fortfarande göra lika ont. Det skulle alltid göra ont. Då spelade det ingen roll hur många duntäcken man hade, när hjärtat redan frusit till is.

Hon råkade bita sig i läppen och kände hur blodsmaken spred sig i munnen. Men det gjorde ingenting.

Inte ingenting gjorde någonting längre. Inte ingenting av värde fanns kvar. Bara någon slags, meningslöshet.

”Varför tog du henne ifrån mig?” Skrek flickan ut i mörkret mot himlen samtidigt som tårarna åter igen började rinna nerför hennes iskalla kinder. Hon fick aldrig leva ut sitt liv, och hon kommer aldrig få uppleva sommaren igen, för hon finns inte. Tårarna som rann tog inte slut, de fortsatte rinna och rinna och rinna tills de frös till is och föll till marken och gick sönder. Himlen sa ingenting, gjorde ingenting, bara var där och var. Stjärnorna varken värmdde eller tröstade. De blå ögonen fyllda med tårar och förtvivlan vände blicken upp.

”Varför gör du ingenting?” Viskade hon. ”Varför?” Hennes kropp skakade och hon begravnade ansiktet i händerna. Varför?

Men vad kunde någon göra? När man inte kan göra något gjort? Då fanns det ingenting att göra, förutom att acceptera, acceptera den nya verkligheten. Den verklighet som inte borde få finnas. Hon ville inte acceptera. Hon kunde inte. Det gick inte.

I hennes huvud började en film spelas upp. Samma film som förföljt henne sedan den varit verklighet. För bara några timmar sedan hade det inte varit en film i hennes huvud, då hade det varit på riktigt.

Skotten kom plötsligt, helt utan förvarning. Hon vände sig om och fick syn på den syn som skulle förfölja henne i all evighet. En livlös kropp låg där på marken. Det mörka håret låg utspritt likt en solfjäder på marken och ansiktet var blekt. En röd vätska hade spridit sig över bröstet på kroppen. Den lilla flickans kropp låg stilla, och den skulle aldrig mer röra sig. Tystnad. Innan skriket kom.

Hon ruskade på huvudet. Hon ville inte se minnena. Hon orkade inte. Hon ville inte se någonting längre. Men hon såg ändå, för filmen fortsatte spelas upp för henne. Åter igen såg hon allt som hade skett för bara

några få timmar sedan.

Hon slog händerna för munnen och tårarna rann nerför kinderna medan hon som i slowmotion sprang fram till flickan som inte längre fanns. Hon sjönk ner på knä och hennes händer grep tag om axlarna på den livlösa kroppen och försökte skaka den till liv. Men den lilla flickans kropp förblev livlös, och ögonen förblev slutna.

Hon hulkade och undrade om hennes egna snyftningar någonsin skulle dö ut. Skulle hon gråta sig själv till döds? Det skulle vara lika bra, för aldrig att hon skulle kunna leva med sorgen. Smärtan skulle ta livet av henne.

Förtvivlat grät hon sittandes på huk bredvid den livlösa kroppen.

”Lämna mig inte, du får inte dö!” Skrek hon. Men ingen svarade henne. ”Snälla, lämna mig inte...” Viskade hon och såg bedjande på flickans frusna ansikte. Men fortfarande hördes inget svar. ”Embla… lämna mig inte…” En knapp hörbar viskning hördes från hennes egen mun. Tårarna hade slutat rinna och frusit fast på kinderna och hon såg med blanka ögon på den lilla flickan. Hon fanns inte mer. Hennes syster hade lämnat henne.

Hon andades in den kyliga luften och stirrade framför sig. Långsamt svalde hon för nu plötsligt kom fler minnen till hennes inre.

En liten flicka med mörkt lång hår stod där och log. Hon räckte ut sina vantbeklädda fingrar mot sin syster och tog tag i hennes händer.

”Kom då Lola!” Ropade hon glatt. Flickans mörka hår fladdrade när hon småsprang med sin något år äldre syster som kallades Lola i handen ner längs gatan.

”Vi gömmer oss!” Viskade Embla med ett brett, busigt leende på läpparna. Hennes syster nickade även hon leende och de skyndade tillsammans bort till en stor frusen häck och slog sig ner bakom den.

”Här är bra. För man kan se lite igenom den. Ser du det?” Sa den yngre av flickorna och såg med tindrande ögon på sin syster som nickade och log till svar. Hennes lillasyster var så lysande av sig. Så full av liv. Ett leende skymtade alltid på hennes läppar.

De satt där och betraktade människorna som gick förbi genom grenarna i häcken. ”Jag tycker om livet.” Hördes det plötsligt från den lilla flickan. Lola vände sig om och såg på den lilla flickan som var hennes syster. ”Det finns så mycket att göra! Jag ska göra allting som jag vill göra. Jag ska hoppa från den där bryggan du vet, den vid sjön, nästa sommar ska jag göra det.” Flickan nickade eftertänksamt. ”Och så ska jag… jag måste lära mig cykla! Kan du lära mig cykla Lola?” Hennes ögon var bedjande när hon åter vände blicken till sin syster. Systemen nickade. ”Klart jag kan.” Svarade hon leendes.

”Vad bra!” Utbrast Embla. ”Vad ska vi mer göra? Gå på tivoli kanske? Ja, snälla Lola att vi går på tivoli!” Lola nickade och log.

”Det lovar jag att vi ska Embla.” Hela den lilla flickan strålade som en sol vid de orden som kom från hennes syster. Sedan var det som om någon släckte solen för flickans leende försvann.

”Men tänk om… tänk om det händer något då? Om jag ramlar på cykeln och bryter benet? Vad gör vi då Lola?” Flickan som kallades Embla såg upp på sin syster med oro i ögonen.

”Då ska jag ändå tillbringa varje stund av sommaren med dig!” Lola log mot sin syster och den lilla flickan sken upp igen.

”Du är världens bästa syster Lola. Vet du det?” Sa hon och log. ”Men du, om inte jag kan hoppa från bryggan själv nästa sommar, då kan du göra det åt mig. Det tycker jag att du ska.” Flickan log ännu mer och strök undan en av de bruna hårslingorna som fallit henne i ansiktet. Lola nickade allvarlig men log fortfarande. ”Det ska jag. Om du vill att jag ska göra det så. Allt för dig, det vet du. Förresten är det du som är världens bästa syster.”

Emblas leende var det sista hon såg innan hon kom tillbaka till den kalla verkligheten. Hon blinkade några gånger. Tårarna rann fortfarande men hon frös inte lika mycket längre. Emblas leende hade värmt upp henne på något sätt, och alla lyckliga minnen med lillasystern hade fått hennes frusna hjärta att börja tina upp en aning. Tyst och långsamt reste hon sig upp från marken där hon suttit så länge. Visst fanns smärtan kvar inom henne, att hennes syster inte fanns var ett sår inom henne som aldrig skulle läka helt och hållet, men hon kände sig starkare nu. En vilja hade växt fram inom henne. En vilja om att uppfylla hennes systers önskan. Att få leva.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lollan_ med Poeter.se id #9845 innehar upphovsrätten